

er vi ikke enige i i Fremskridtspartiet, og derfor vil det være sådan, at der er forskel på Peter og Jens og Paul og Anders, også når de når frem til at skulle pensioneres.

Hvis mennesker ikke skal have fradrag for de beløb, de indbetaler til pension – og det er en diskussion, man udmærket kan tage – så skal de heller ikke beskattes af pengene, når de ønsker at bruge dem, ligesom man ikke skal brandskatte den renteindtægt, der er undervejs. Hvis Enhedslisten vil være med til at fjerne den skat, man skal betale, når man tager pengene ud, og fjerne realrenteafgiften, så er det fair nok, men det kan ikke nytte noget, at man kun fjerner den ene side af arrangementet, for dansk skattelovgivning går jo ud på, at det, der bliver beskattet i den ene ende, har man fradrag for i den anden ende, og sådan må tingene nødvendigvis hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare takke Fremskridtspartiet for dette tilsagn, for så sent som under finanslovdebatten afviste man det synspunkt, som kom frem nu. Jeg kan give håndslag på, at vi vil gå ind for det, og jeg vil foreslå, at Fremskridtspartiet støtter det forslag, vi har fremsat om, at fradragsretten fjernes, hvilket naturligvis har til konsekvens, at beskatningen ved udbetaling og realrente-beskatningen undervejs fjernes. Så velkommen til at støtte Enhedslistens forslag i den retning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 49 af Kim Behnke (FP) (se foran) forkastedes, idet 5 (FP) stemte for, 60 (S, SF, RV, EL og CD) imod; 42 (V og KF) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 175: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1994.

Af finansministeren (Mogens Lykketoft).
(Fremsat 9/3 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

I 1994 lykkedes det den nuværende regering – eller den daværende må man jo sige, eftersom vi har haft folketingsvalg midtvejs – at bringe lidt bedring i statens finanser. Det forslag til finanslov, som blev vedtaget i december måned 1993 for 1994, forventede at have over 54 mia. kr. i egentligt driftsunderskud, og vi må så med forslaget til tillægsbevillingslov, som vi har til behandling i dag, konstatere, at det »kun« blev på 42,1 mia. kr.

Det er der selvfølgelig grund til at glæde sig over, og den glæde har vi selvfølgelig også i Fremskridtspartiet, for det er jo unægtelig et skridt i den rigtige retning.

Problemet er, at hvis vi analyserer den budgetforbedring, der har været tale om, på ca. 12,3 mia. kr., er spørgsmålet, hvor meget man egentlig skal glæde sig over det, der er sket i 1994, for der er ikke tale om, at regeringen har formået at holde væsentlig bedre styr på sin økonomi. Der er tale om, at man har fået indtægterne forøget med ca. 9½ mia. kr. Og det vil altså sige, at man for at få balance har valgt den dårligste af de to muligheder.

Der er, hvis man ønsker at få balance, to muligheder: Enten flere indtægter eller færre udgifter. Og flere indtægter er efter vores mening den dårligste måde at skaffe bedre balance i statens økonomi på. Så når så stor en del af de 12,3 mia. kr. budgetforbedringer, nemlig hele 9,5 mia. kr., skyldes flere indtægter, er det ikke noget, vi glæder os over.

Men tilbage er der dog, at udgifterne er faldet med omkring små 4 mia. kr., oven i købet hvis man tager renterne med, men igen gælder det, at dette beløb ikke er noget, man umiddelbart bare kan glæde sig over og sige: Det var dog fantastisk; så har regeringen været ude og spare små 4 mia. kr. For bag det tal skjuler sig, at på den konto, man har i finansloven, der hedder »Generelle reserver«, altså de penge, der var sat